

ISBN: 978 90 00 37766 4

ISBN: 978 90 00 37767 1 (e-book)

NUR: 282

© 2022 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.doodle.nl

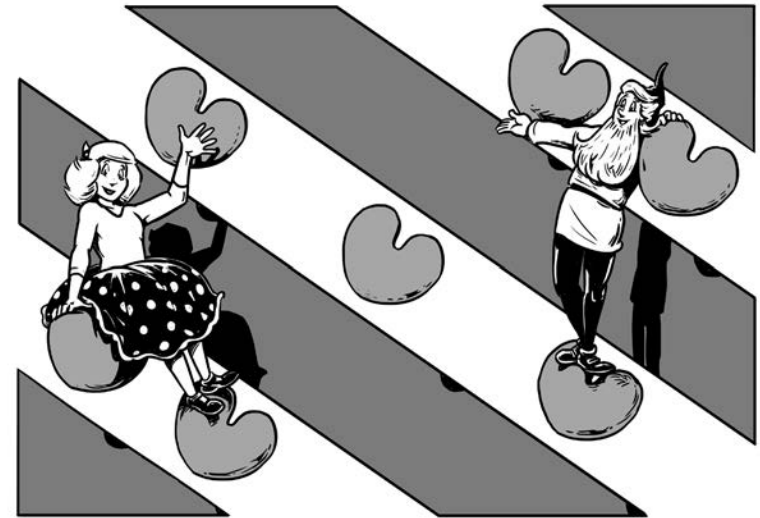
www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Sander Meij | Studio Dick Laan

Illustraties omslag en binnenwerk: Arne van der Ree

Vormgeving omslag: Petra Gerritsen, Spletters.nl

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Dit is Pinkeltje Witbaard, een heel klein mannetje, niet groter dan je pink. Hij is heel slim en ontzettend oud. Zo oud dat hij zelf niet eens meer weet hoe oud hij precies is. Misschien ken jij Pinkeltje nog niet, maar hij heeft al heel veel avonturen beleefd.

Ik weet bijna zeker dat je papa en mama, en misschien zelfs je opa en oma, Pinkeltje kennen. Hij kan met dieren praten en die zijn gek op hem. Samen met zijn vrouw Pinkelotje woont hij in Pinkeltjesland. Hij heeft ook wat jaren in een groot huis gewoond bij de mensen. Maar Pinkeltje wilde niet door hen gezien worden, want mensen, daar was hij een beetje bang voor. Daarom hield hij zich schuil in een holletje met vijf muizen, die allemaal broers van elkaar waren.

Ben je benieuwd naar Pinkeltje? Sla dan de bladzijde maar snel om en ga samen met hem op avontuur.

Bezoek

Het is een mooie dag in Pinkeltjesland. De zon schijnt, de vogeltjes fluiten en aan de rand van Zilverentorenstad is een bebaard mannetje bezig met het schoonmaken van de dakgoot. 'Kijk je wel uit, Pinkeltje?' vraagt Pinkelotje terwijl ze de ladder vasthoudt.

'Tuurlijk,' bromt Pinkeltje. 'Ik heb voor hetere vuren gestaan. Bovendien maakt zo'n dakgoot zichzelf niet schoon.'

'Je had ook even de firma Pissebed kunnen bellen. Die maken ook dakgoten schoon. Ze zijn gek op rottende blaadjes.'

'Ja, dat klopt,' zegt Pinkeltje. 'Maar die pissebedden doen er wel drie maanden over om het klusje te klaren.'

Hij graait in de dakgoot en stopt een hand natte bladeren in een emmertje dat aan zijn arm bungelt. Vanaf de ladder kan Pinkeltje de zonovergoten weg naar Zilverentorendorp in kijken, waar precies op dat moment vanuit een zijweg een fietser verschijnt. 'Zo, die heeft haast,' mompelt Pinkeltje.

De fietser laat een stofwolkje achter, zo snel beweegt die zich in de richting van Pinkeltje en Pinkelotje.

‘Lot,’ zegt Pinkeltje, en hij knikt naar de naderende fietser. Die is nu al zo dichtbij dat Pinkelotje hem vanaf de grond ook kan zien.

Ze draait zich om en zet haar handen in haar zij. ‘Hé, dat lijkt wel...’

Pinkeltje knikt. ‘Ja. Hij is het.’

De fietser stopt slappend voor het tuinhokje, springt van het zadel en zet de fiets zorgvuldig op de standaard. Daarna slaat hij

zijn hakken tegen elkaar, terwijl hij met zijn rechterhand zijn slaap aantikt. ‘Pinkeltje en Pinkelotje, goedemorgen!’

‘Goedemorgen, Pinkelakei,’ roept Pinkeltje de bezoeker toe. De Pinkelakei is de boodschapper van koning Pinkelpracht. Als de koning Pinkeltje nodig heeft, stuurt hij de Pinkelakei altijd bij hem en Pinkelotje langs.

Pinkeltje daalt de ladder af en loopt naar hun bezoeker toe. ‘Ben je weer helemaal vanuit Goudentorenstad naar ons toe gefietst? Sportief, hoor!’ Hij gaat naast Pinkelotje staan en slaat een arm om haar heen. ‘Waaraan hebben wij deze eer te danken?’

De Pinkelakei steunt met zijn handen op zijn bovenbenen. ‘Momentje,’ zegt hij hijgend.

‘Lust je misschien een kopje thee?’ vraagt Pinkelotje.

De boodschapper van de koning en koningin heft een hand en schudt zijn rood aangelopen hoofd. ‘Zo, pfff... wat een eind fietsen was me dat. Hèhè. Sorry. Ik vergeet helemaal mijn paleiselijke omgangsvormen.’

‘Joh, maak je niet druk,’ zegt Pinkelotje. ‘Wat kunnen we voor je doen?’

De Pinkelakei trekt zijn jasje recht en gaat weer rechtop staan. ‘Ik kom met een verzoek van koning Pinkelpracht.’ Hij kijkt naar Pinkeltje. ‘Pinkeltje, je wordt verzocht je zo spoedig mogelijk op het paleis te vervoegen.’

Pinkeltje trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘Ik? Naar het paleis komen? Waarom?’

De Pinkelakei trekt een ernstig gezicht. ‘De koning wenst gebruik te maken van je kennis en ervaring bij de mensen.’

‘Wat een eer. Maar wat is er aan de hand?’

‘De koning wil graag je hulp bij het oplossen van een vermissing.’

‘O jee,’ zegt Pinkeltje. ‘Is er iets kwijt?’

De koninklijke boodschapper recht zijn rug nog wat verder en steekt zijn kin naar voren. ‘Daarover kan ik op dit ogenblik helaas geen verdere mededelingen doen.’

Pinkeltje slaat zijn armen over elkaar en knikt. ‘Oké. Dat klinkt spannend. En wanneer wil de koning mij ontvangen?’

‘Nu meteen,’ zegt de Pinkelakei.

‘Nu meteen?’ zegt Pinkelotje geschrokken. ‘Maar we zouden eindelijk die dakgoot...’

‘Dat zal helaas even moeten wachten, lieveling,’ zegt Pinkeltje.

‘Een verzoek van koning Pinkelpracht gaat nu eenmaal voor.’

Het paleis

Even later zoekt Pinkeltje in zijn groene sportwagen naar het paleis van koning Pinkelpracht in Goudentorenstad. Hij heeft de Pinkelakei nog een lift aangeboden, maar die wilde daar niks van weten. Hij wilde per se op de fiets terug naar Goudentorenstad.

Algauw krijgt Pinkeltje het paleis van koning Pinkelpracht in zicht. De tientallen bijzondere torens met de gouden daken steken overal bovenuit en glanzen in de zon. Het is een schitterend gezicht.

Pinkeltje mindert vaart en stuurt zijn auto de ophaalbrug over. Hij parkeert hem op de binnenplaats van het paleis en stapt uit. ‘Dat is een mooie bolide,’ zegt een wachter die de paleisdeur bewaakt.

‘Eh, bedoel je mijn auto?’ vraagt Pinkeltje.

De pinkel knikt naar Pinkeltjes wagen. ‘Je sportwagen.’

Pinkeltje kijkt even over zijn schouder. ‘Dank je,’ zegt hij. ‘Nu ik

je toch spreek: de Pinkelakei vertelde me zojuist dat de koning naar me op zoek is.'

'Dat heb ik ook begrepen,' zegt de paleiswacht. 'Volg mij maar, dan breng ik je meteen naar koning Pinkelpracht toe.'

Pinkeltje volgt de paleiswacht door de deuropening, een korte gang in. Aan weerszijden aan de muur branden fakkels. Al snel staan ze in de centrale hal van het paleis. Voor hen strekken de paleistrappen zich uit. Aan de muren hangen enorme, donkere portretten van de voorvaderen van de koning.

'Hierheen,' zegt de wachter, en hij loopt de brede trap in het midden op. Bovenaan slaat hij rechts af, waarna hij stopt voor een grote, houten deur. Erboven is het familiewapen van koning Pinkelpracht te zien. TROONZAAL, staat er op een groot bord aan de muur naast de deur.

'Ik zal je komst bij de koning aankondigen. Wil je hier even wachten?' vraagt de paleiswacht aan Pinkeltje. Die legt zijn handen op zijn rug en knikt. Hij is al vaker in dit paleis geweest, maar hij is toch altijd weer onder de indruk.

De paleiswacht gaat de troonzaal binnen en niet veel later wordt de deur voor Pinkeltje opengedaan. Het blijft stil. Aarzelend zet Pinkeltje een voet over de drempel. Hij gluurt de zaal in en kijkt naar de indrukwekkende wandtapijten. Er is een grote veldslag op te zien. Die wandtapijten zijn misschien wel honderden jaren oud. Aan het hoge plafond hangen gouden kroonluchters waarin tientallen kaarsen flakkeren.

Eigenlijk woont de koning in een soort museum, denkt Pinkeltje. Kaarsrecht en eerbiedig loopt Pinkeltje de troonzaal in. Dat hoort zo als je bij de koning op bezoek gaat. Helemaal aan de

andere kant van de ruimte ziet hij koning Pinkelpracht op zijn troon zitten.

'Pinkeltje,' roept de oude koning zodra hij Pinkeltje in het oog krijgt. 'Wat ben ik blij dat je zo snel gekomen bent.'

'Natuurlijk, majesteit. Nadat de Pinkelakei me vertelde van uw verzoek, ben ik meteen hierheen gekomen.'

De koning komt overeind en staat op. Hij loopt naar Pinkeltje toe met een uitgestoken hand. Halverwege de zaal schudden de twee pinkels elkaar de hand alsof ze oude vrienden zijn.

De koning kijkt Pinkeltje doordringend aan. 'Laat ik maar met een vertellen wat er aan de hand is, Pinkeltje,' zegt hij met een zucht. 'Kroonprins Pinkelhart... is verdwenen!'

Geschrokken slaat Pinkeltje een hand voor zijn mond. 'Verdwenen? Weet u het zeker?'

De koning knikt. 'Sinds gistermiddag heeft niemand de prins